

Pak obě vstávají, když předtím sklaply knihy. Jediným krátkým pohledem Bianka přijímá a vrací můj horoucí pozdrav a jakoby ničím neobtěžena vzdaluje se meandrickým propletením kroků, melodicky vpadajícím do rytmu velkých, pružných kroků vychovatelčiných.

XXII

Propátral jsem celý prostor majorátu kolem dokola. Obešel jsem několikrát celý ten rozlehlý terén, chráněný vysokou ohradou. Bílé zdi vily s terasami a rozlehlými verandami se mi objevovaly vždy v nových a nových záběrech. Za vilou se táhne park, přecházející v rovinu beze stromů. Stojí tam podivné stavby, napůl továrny, napůl čeledníky. Přitiskl jsem oko ke škvíře v ohradě, a to, co jsem spatřil, byl jistě nějaký klam. V tom horkém zřídlem jarním vzduchu lze nejednou vidat věci vzdálené, zrcadlené přes celé míle chvějivého povětří. A přece mi hlava třeští nejprotichůdnějšími myšlenkami. Musím se poradit se zásobníkem.

XXIII

Je to možné? Biančina vila exteritoriálním územím? Její domov pod ochranou mezinárodních smluv? K jakým úžasným objevům mě vede studium zásobníku známek! Cožpak tuto překvapivou pravdu

znám jenom já sám? A přece nelze brát na lehkou váhu všechny náznaky a argumenty, které zásobník hromadí kolem této otázky.

Prozkoumal jsem dnes zblízka celou vilu. Už týden jsem se točil kolem velké, umělecky kované brány s erbem. Využil jsem chvíle, kdy dvě velké, prázdné ekvipáže vyjely ze zahrady. Křídla brány byla dokořán otevřena. Nikdo je nezavíral. Vstoupil jsem nedbalým krokem, vytáhl jsem z kapsy skicák a dělal jsem, že opřen o sloup brány kreslím jakousi architektonickou podrobnost. Stál jsem na pískem vysypané stezce, po níž tolikrát kráčela Biančina lehká nožka. Srdce se mi bezhlesně zastavovalo šťastným strachem při pomyslení, že z některých balkónových dveří vyjde její štíhlá postava v lehkých bílých šatíčkách. Ale všechna okna i dveře byly zataženy zelenými stórami. Seběmenší šelest neprozrazoval život v tomto domě. Na obzoru se stahovaly mraky, v dálce se blýsklo. V teplém, zřídlem vzduchu nezavanul seběmenší vánek. V tichu tohoto šedého dne promlouvaly jenom křídově bílé zdi vily nehlasnou, ale štedrou výmluvností bohatě členité architektury. Její lehká, s vervou pronášená řeč hýřila pleonasmy, tisícerými variantami téhož motivu. Podél jasně bílého vlysu běžely v rytmických kadencích ploše tesané girlandy doleva i doprava a v rozích se nerozhodně zastavovaly. Z výše střední terasy sbíhaly mramorové schody – patetické a obřadné – mezi rychle se rozestupujícími balustrádami a architektonickými vázami, široce stekly na zem a jako by sbíraly a stahovaly zpět svůj vzedmutý šat v hluboké úkloně.

Mám podivně citlivý smysl pro styl. Tento styl mě dráždil